

KLIN 2008

Na deň 13. september sa z nášho klubu tešili azda všetci. Organizačný tím sa čoraz častejšie stretával na schôdzach. Tí, čo si to chceli odbehnúť, alebo nebudaj pretekať, tí trénovali, behali, regenerovali. Niekto, ako napr. Igor, si vytkol pri futbale členok, tak celý tréning bol v tej chvíli zbytočný. Prípravy bolo treba organizovať, čo zabezpečoval hlavne Paľo Čáni s Milanom Lizuchom.

Hliadky sa poberali pomaly na stanovištia a fotografka Vika s Peťom Hönschom tiež. Nafúkla sa brána a stan, popríväzovali sa reklamy a mohlo sa pomaly štartovať. Oproti minulému roku bolo počasie zhovievavejšie, takmer ideálne, lebo rekord, ktorý držal Palo Hurajt bol prekonaný a to hneď šiestimi bežcami. Na hranici 1700-1800 m.n.m. sa však tvorila námraza, tak s oblečením to bola hotová alchymia. Našťastie som dlhé gate zhodil tesne pred štartom, keď som videl Miňa Madaja a Jožka Hlavča, že sú iba v trenírkach a dobre som urobil, lebo tempo na začiatku bolo tak vysoké, že by som sa určite prehrial. Tesne po štarte sa dostal do vedenia Peter Žiška a postupne sa vzdŕaľoval, ale bol stále na dohľad. Za ním sa držala dvojica Grešo-Hlavčo ktorá ho postupne prestriedala a mierne sa vzdialila ostatným. Na vrchol Klinu sa bežalo vynikajúco. Od koliby vystriedal a do vedenia sa dostal Jožko, takže na vrchol vybehol ako prvý a asi minútu po ňom ja. Dojmy som mal úžasné, zamrznuté steblá trávy sa blýskali v slnku a rozprskávali sa pred nohami, kosodrevina primrznutá do šúl'kov sa skláňala popri chodníku. Asi najúžasnejší pocit, aký som na pretekoch zažil bol, keď som chcel letmo skontrolovať ako sa mi Jožo vzdialil a vtom som pred sebou na chodníku zbadal 3 kamzíky a asi 10metrov za nimi ďalšie 4. Boli odo mňa asi 5-6 metrov, zastal som a pomaly sa všetky pobrali do strmej severnej steny a pokračujúc v behu som sa za nimi ešte pozrel, kde sa mi v doline naskytl ďalší dych vyrážajúci pohľad – vidmo. Asi 50-60 metrov v hĺbke som na rozhraní hmly a silného slnka videl premietnutý svoj tieň s krásnou dúhovou aurou. Boli to neopísateľné pocity. Z vrcholu sa dole bežalo omnoho ťažšie ako hore, zmrznutá prst' sa drobila a podklzovala, väčšie kamene boli obalené ľadom, bolo treba veľmi pozorne a rýchlo čítať terén, čo mi robilo veľké problémy. Jožko zbehol asi veľmi rýchlo, lebo pod račkovým sedlom som ho už nevidel, ale čo ma viac znepokojovalo bolo to, že ma niekto dobiehal. Kto to bol, som zistil, až keď bol asi 50 metrov nado mnou. Druhé miesto sa mi rozplynulo z predstáv, keď ma Miňo Madaj predbehol. Aj som sa toho tempa na pár metrov chytil, bol to však veľký risk, lebo Miňo bežal úžasne. Prvý krát som ho videl a zažil takto pri behu v teréne a bolo vidno, že si už niečo odskákal. Keď mám povedať pravdu, tak som sa s radosťou uspokojil s tým 3. miestom, ale nespomalil som, aby som oň ešte neprišiel. Po prebehnutí cieľovou čiarou cítil asi každý pretekár to isté. Je úplne jedno na akom mieste skončil, bola to úľava, vykúpenie a nesmierna radosť, že to každý zvládol, čakali ho blízki, či priatelia, čo povzbudzovali, že prialo počasie, že sa nič vážne nestalo. V cieľi čakalo každého občerstvenie. Hlavný bod programu bol určite guláš, ktorý varil náš Mirec Čáni. A dal si záležať, lebo bol vynikajúci. Ďalej nasledovalo pivko, kofola, pivko...pivkoo. vyhlásenie..pivkooo...nálada sa stupňovala a pri vyhlasovaní sa striedali pokriky, ovácie, potlesky. Ceny boli rozdelené skromne, ale tak aby sa ušlo skoro každému. Pomaly bolo treba aj domov sa poberať a ostali len domáci. Opadlo napätie, všetci sa mohli uvoľniť, postáť pri ohni, kde sa pod holým nebom spontánne odohrala premiéra divadelnej hry pod vedením Jara Janička alias Dr. Fuentes, skúseného to režiséra s komorným orchestrom s jednou gitarou Mariána Magdoška. Záver patril ako vždy predsedovi Milanovi Lizuchovi a jeho premietaniu, takže ešte aj keď sme si líhali do postele, tak sme si pokrikovali a zaspávali s čarovným slovom na perách ..allez..allez!!!

Ďakujeme všetkým zúčastneným a dúfame, že o rok sa stretneme prinajmenšom v takom počte, takej atmosfére a pri takom počasí ako bolo na KLINE 2008.

Milan Grešo.